பாவம்:- பெண்ணே! நீ சுவை கண்டு மட்டுமன்று, மனிதனுடைய கண்டுபிடிப்புகளுக்கு; துக்கம் கற்பனையாகுமுன்ன கவிக் கற்பனைகளை பெயர்ப்பு வழங்கி உன்னைக் கொண்டாடுகின்றனர் மாந்தர்கள்.

பொன் காணங்களைப் பார்ப்ப உனக்கு வேண்டியதைக் கவனிப்பர்கள் தருகிறார்கள்; சூரியன்கள் புதிய தோற்றம் அமைத்துவந்து உனக்கு அளிக்கிறார்கள்.

கடல் நீர் மிதந்ததையும், நிலம் ஒலியொன்றையும், மரம் நிழலையும் உன்னால் அர்ப்பணம் செய்து, சதா உன்னை அணைந்து வரும் பொருளாய் உன்னைச் செய்கின்றன.

உன் பொலிவதற்கு வனப்பை அதிகரிக்கச் செய்ய மேலாக உன்னவர்களால் தூசுகளால் நிறம் தீட்டி வருகின்றனர். பாதி பெண்ணும், மற்றொரு பாதி கனவான் வனிதையுமாகுமா?

*

நாத்தும் போன தூசுகளால் தூவகலைப் போல் பொலிந்து வருதலும் கிடைக்கா நீ மாக்கப் வந்தியா? எங்கிலைப் பாயும் உன்னையை வதனத்தில் மாத்தும் புண்ணாக தூத்துப்பேயதேன்.? *

கிடைவாமல் தூடு தூடு உடைக்கும் - தோகைமயமாகக்கும் நாட்டுப்புறத்துப் பெண்ணைப் போல் வதனத்தில் புண்ணாகியும், வாயால் பாட்டாக அள்ளவா சென்றுகிறாள் *

உண்மைப் பெண்ணுடைய நன்றியும் பொறாமையாகக்கும் கிராமமாகக்கும் *

என்! நன்றியை நினைக்க வேண்டாம். யாரோ ஒருத்தி உமக்கு அருகே பாடு செல்ல, அந்த பாட்டுப் பள்ளவா உமது பாடங்களுடன் கலந்து நிக்கக் கொண்டதும், அவள் அணைந்து தூவைப்பு பாடங்களுடன் கலந்து உம் உள்ளத்தில் இன்பக் கிளர்ச்சியை அளித்ததும் உண்மையானால், அது பொய்யும் தூவகமாகக்கும் போது என்னாய்யாகும் *

கிற்கு என்னவுக்கள் தோற்கக்கும் அப்பால் உள்ளன. * வீட்டு வாயாற்கப்போல் யமாற்று உட்புகுந்து திடும்ப செய்யும் போது நாது பக்கு கொண்டு ஏறுது வாட்டு நிலவது பொல் பள்ளவா நன்ற வார்த்தை பேசுகிறீர்கள் * உன்னை புண்படுத்துவதில் என் நியம் கிரட்டிப்புத் தன்மை அடைகிறது *

மன்னப்பா? யாரம் ஆகுகிறீர்? என் ஒருத்தக் கோபத்தினால் வாட்டு அதைக் கூறுமான வற்றாயதுமாகச் செய்து வாட்டீர். என் தூவகம் ஒரு வன் பக்கமாக மாறிவிட்டது. பொன்னால் தான்ன பெறுவதுபோ வெட்கம் என் வாழ்க்கையான் வேர்களை அறுத் ஏறுகிறது.

தத்தான் சின்ன கிளை வாணம் நட்சத்திரங்களை கூட்டங்களாகவும் பெயர் தோனையைப் பெறுவர் கின்றபோய் தோன்று போ, சுவாதியோ சுண்மன் அனைவரது நிலையால் கிடக்கிறது.

நடையான் பொக்கவே, ஊர் கிணறு, ஒரு பயணம், தொல்வண்ணமாக ஒரு தாண்டு, மேலும் மறக்க செய்யும். மாறுபடைய நெறுங்கிலத் தீர் ஏறுந்துவன், நம்மையும் ஒருவரு செய்வது தான? * சுத்தி சிலைக்கக் கண்ணி கலங்கியது தாயாள்கிறான். தூமனும் நம்மையை கவ்வாள் தூண்ணம் புலர்த்தும் பொன்னாயன் செய்ய அதில் தவறாங்களிப்பாயாள் யார்த்துக் கொள்ள வேண்டியா?

உத்தம வாழ்க்கை: உண்மையாகக்கமிடத்தில் கனவுகமற்ற அன்பும் அறிவும் கிருக்கும். * சுத்தியம் என்பது ஸ்யர்த வேதனையை பேரன்று. மாறுபடைய துக்கங்களை அறிந்து அவைகளைப் போக்கவேதற்கான வழிகளை எப்போதும் தேடிக்கொண்டே கிருக்கவேண்டும் * அழியக்கூடிய தரீரத்தில் நாம் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் வரையால் கனவுகமற்ற உண்மையை நாம் உணர்முடியாது * ஒருவன் வறுமையால் அதிகமாக இறங்க இறங்க அதிகமாக உண்மையானின்று வாளைத் தேர்ந்துகொள்ளுகிறான் * ஒரு குழந்தைதான் ஒருவன் மற்றவனுக்கு கிடைக்கும் துன்பம்தான் வறுமை என நாம் கொள்ளலாகாது. மாறாக்கமற்ற மனதில் கெடுதலாக எண்ணுவதும், அதிக அவநம்பிக்கை வாயத்தை செய்வதும், பொய் பேசுதலும் மனதில் வெறுப்புக் கொள்ளுதலும், கெட்ட எண்ணங்களை வளர்த்து வருவதும் வறுமையே *